pointa

LENOLIM

KNIHA PRVNÍ



LENKA DAUMOVÁ

Lenolim

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

lenka Daumová

Lenolim – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

pointa

LENOLIM

KNIHA PRVNÍ



LENKA DAUMOVÁ

Text © Lenka Daumová, 2026
Ilustrace © Jana Novotná (nasaja.cz), 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5414-5
ISBN e-knihy 978-80-7407-875-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7407-876-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7407-874-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Prolog



Masivní dveře se s táhlým skřípěním otevřely. Ashar, vysoký pohledný muž urostlé postavy s tmavými vlasy dlouhými až po pás, jimi prošel dovnitř. Opatrně za sebou zavřel a jeho svaly se při pohybu zavlnily.

V místnosti byla tma a vzduchem prostupoval závan plísně a zatuchliny. Ashar zkřivil obličej odporem. Věděl, že brloh černokněžnických poskoků nebude žádný luxus. Přesto se mu tohle místo příčilo. Miloval pořádek a tady viděl tolik špíny. Rychle, musí splnit svůj úkol a zase vypadnout.

Zhmotnil si v levé ruce baterku a posvítil si na cestu. V pravé ruce třímal ostrý nůž – kdyby se potřeboval bránit. V tuhle noc by však mělo být doupě prázdné – a proto se sem vypravil právě dnes. Podle jeho zdrojů jsou poskoci pryč – a on teď má jedinečnou příležitost sebrat jim svitek s informacemi, pro nějž ho sem poslal Kevan – *abagashan* Pražského společenství čarodějů.

Ashar potřeboval svou misi splnit ještě během noci. Ráno totiž bude muset opět do práce – učil biologii na střední škole. Čarodějným povinnostem ale dával větší prioritu. Občas se vyčerpání po probdělé noci projevovalo na jeho výkonu za katedrou, když vykládal studentům probíranou látku. Pokud ale zrovna plnil misi pro Kevana, prostě nemohl jinak.

Nikdo z obyčejných lidí nesměl vědět, že tyhle úkoly vykonává – dokonce ani jeho dospívající dcera Alena. Cítil se hrozně, že jí musí o hodně věcech lhát. Avšak ona se už brzy dozví pravdu, o něm i o sobě…

Kdyby žila Tina, její máma, všechno by bylo mnohem jednodušší – a nejen pro Alenu. I Asharovi tolik chyběla… jeho krásná

jiskřička. Nádherná štíhlá zrzka se zelenýma očima. Ovládala oheň tak mistrně, že nad tím i Kevanovi zůstával rozum stát. Proto ji Kevan často posílal na různé mise. Až do té doby, než před deseti lety zemřela…

Ashara probralo do reality zašustění ve vedlejší místnosti. Pak uslyšel i šouravé kroky ve tmě za sebou.

Prudce se otočil. Právě včas, aby se vyhnul něčí zaťaté pěsti. V záři kužele světla své baterky poznal, že útočníkem je muž v tmavém kimonu a s volnou černou rouškou přes obličej. Černokněžnický poskok. Jeho jasně rudé oči ve tmě svítily.

Ashar ho bodl dýkou do srdce a poskok se s hlasitým zaduněním svalil na podlahu. Ze ztrouchnivělých dveří však vyběhl další a vyslal proti Asharovi kletbu. On ji odrazil zpět na jejího původce. I tento nepřítel padl. Tak přece tam někdo zůstal hlídat…!

Čaroděj sebral ze země baterku a zaposlouchal se do ticha. Teď už tu byl opravdu sám.

Necítil ani žádné vibrace. Tady, v astrální sféře, by podle nich jistě něčí přítomnost poznal.

Prohledal celé doupě poskoků. Přes svůj odpor ke špíně prolezl všechny místnosti. Přehrabal se věcmi na stole a na podlaze. Po chvíli našel, co hledal. Sebral svitek a s nakrčeným obočím z něj sklepal prach a drobky. Pak ho sroloval a přitiskl ke hrudi.

Rychle. Musí se vrátit domů, než se Alena ráno probudí a všimne si, že někam zmizel. Vždyť ona ještě o čarodějích vůbec nic neví…

Tak rád by jí všechno řekl. Ale až později. Chtěl, aby prožila normální dětství – v běžném světě bez magie. Aby se nemusela starat o všechny ty problémy, které s sebou čarodějnictví přináší… jenže to znamenalo neprozradit jí pravdu. A někdy prostě lhát…

Ashar se nemohl už dál zdržovat. Vydal se předat získaný svitek Kevanovi.

Když vystoupil z astrální sféry, vyšel ve svém domě nahoru po schodech a potichu otevřel Alenin pokoj. Spala. Ležela na posteli, rudé vlasy rozhozené na polštáři, oči zavřené. Pusu měla mírně pootevřenou a tiše oddechovala. Ashar na ni chvíli zamyšleně hleděl.

Zítra má šestnácté narozeniny. Jak ten čas rychle ubíhá! Její dětství je pryč… Alena už se dostávala do věku, kdy by se u ní mohly začít projevovat čarodějné schopnosti. Jaké asi bude mít? Kevan ji už brzy přijme do společenství. A pak i ji čekají všechny ty starosti, které se s tím pojí…

Ashar si povzdechl. Jak jen Alena přijme fakt, že její táta vedl celou dobu dvojí život a ji čeká podobný osud?

1

Tajemství



HOŘÍ…! Štiplavý zápach pálící se umělé látky prostupuje místnost. Záclony stravují oranžové plameny a valí se z nich černý dým. Rozkašlu se.

Zmateně se rozhlížím kolem po ostatních. Někteří vstali od stolu a překvapeně hledí, co se děje. Jiní jako by přimrzli ke svým sedačkám. Zaraženě stojím a přerývaně dýchám. Způsobila jsem ten požár snad já? Vždyť to přece není možné, nebo ano…?

Tátovi se najednou objeví v rukou hasicí přístroj. Kde ho vzal? Vždyť jsem tu přece nikde žádný neviděla! A někdo jiný začne na oheň stříkat vodu – ze své dlaně!! Co se dnes celý den děje?

Musí to být nějaký apríl. Musí. Všechny ty řeči, co mi vykládají… nic z toho přece není pravda, ne?

A teď, co si ten tátův známý zase vymyslel…! A co potom ještě řekl…!

Je toho na mě moc. Nečekám, jaká šílenost se ještě stane, a prchám. S těmi blázny už tu nebudu ani minutu!

Vyběhnu na zahradu, opřu se o zeď domu a nemohu popadnout dech, oči vytřeštěné. Třesu se zimou a rozčilením, tváře mi hoří. Kam mě to jen táta vzal? Měli jsme dnes přece spolu slavit… Ale jedno se mu přece jenom povedlo – na tyhle narozeniny jen tak nezapomenu!

Potřebuju se uklidnit. Jenže jak? Dnes se událo až příliš podivností…

Uvědomím si, že mám na předloktí husí kůži. Venku pocítím docela nepříjemný chlad. Ale zpátky dovnitř už nejdu ani za nic! Můj zrak padne na hezky vypadající dřevěný altánek se zasklenými okny. Naštěstí je odemčený. Schovám se tam. Potřebuju chvíli klidu, a taky přemýšlet.

Přijde mi to tak absurdní. Můj táta že by vedl dvojí život? A měl nadpřirozené schopnosti? Něco takového by mě teda ani ve snu nenapadlo! Vždyť je přece obyčejný učitel na gymplu! Na mém gymplu. Být dcerou profesora, natož třídního, není vůbec lehké. Spolužáci pak na mě někdy pohlížejí divně.

Navíc, když se táta čas od času chová tak zvláštně – některé dny působí hrozně unaveně. Přitom vůbec nic nedělá! Ale někdy jako kdyby se pořádně nevyspal, a pak učí jako ponocný. Jindy zase srší energií. Co po nocích asi provádí? Čaruje…? Ne… vždyť takové věci mi k němu ani trochu nesedí…

Přijdu si jako ve špatném vtipu. Apríl. Ano, to bude ono. Dnešek mi připadá jako nějaká ulítlá komedie. A přitom jsem chtěla, aby byl dnešní den perfektní – pátek, 1. 4. 2005, moje šestnácté narozeniny!

Byli jsme s tátou domluvení, že je půjdeme oslavit do pizzerie. Ale ne. Místo večeře v restauraci jsme najednou tady, u tátova nadřízeného – u Kevana. Ještě před pár hodinami jsem ani netušila, že někdo takový existuje – a táta ho poslouchá na slovo. Je to tak divné…!

Sedím v altánu a pokouším se uklidnit. Moje myšlenky se vrací k ránu – tou dobou byl svět ještě v pořádku… jako bych viděla všechny ty okamžiky živě před sebou…

Když jsem dorazila ráno do školy, v naší lavici ve druhé řadě uprostřed už seděla moje nejlepší kamarádka Terka.

„Čau, Álo," uvítá mě vesele. „Všechno nej a hlavně spoustu lásky!" popřeje mi. Do ruky mi vtiskne tabulku čokolády a rudou růži. Podivím se.

„Ty máš pro mě kytku?" rozesměju se.

„Už tu ležela, když jsem přišla," pokrčí Terka rameny. „Asi je od nějakého tajného ctitele," vyprskne smíchy.

Zkoušely jsme se ptát kluků, avšak nikdo se k té růži nepřiznal. Ale potěšila mě!

Z ostatních lidí ve třídě mi popřálo k narozeninám jen pár. Vlastně jsem ani nic jiného nečekala – mám sice mezi spolužáky i další kamarády, ale moc jich není. Bavím se hlavně s Terkou.

Jinak dnešní den ve škole proběhl úplně normálně – Lucie na mě měla nemístné řeči a já jí je opětovala, Honza se pokoušel cosi vymýšlet na angličtinářku a Luděk svým obdivovatelkám na školním dvoře předváděl triky na skejtu.

Po obědě se vypravím domů. Zasunu pantofle do své poličky v šatně a rovnou si beru venkovní boty. Já vím, správně bych měla nejdřív sejít dvacet schodů a přezout se až ve vestibulu, ale když jsou všichni učitelé v jídelně… risknu to.

A sakra! prolétne mi hlavou, protože za rohem spatřím shrbenou postavu naší matikářky. Snad si mě nevšimne. Ještě kousek… ještě jeden… míjím ji… *Jo!* raduji se. Zvládla jsem –

„Dvorská!" prolétne její hlas vzduchem jako bič. Pomalu se k ní otočím. „Co máš na nohách?" vystřelí.

Můj pohled sklouzne k zemi a ke značkovým botám, které mi koupil táta. Nevím, jak to s učitelským platem zvládá, ale pravidelně mě zásobuje celkem drahým oblečením. Vedle odrbaných mokasín profesorky se moje nové tenisky docela vyjímají.

„Jsou hezké, viďte?" neodpustím si oprsklou poznámku.

Matikářka se zatváří, jako kdyby do ní uhodilo. Překvapením otevře pusu naprázdno a zamrká. Rychle se ale vzpamatuje.

„Nebuď drzá!“ napomene mě hned přísně. „Ve školním řádě je jasně napsané, že studenti chodí po škole jen v obuvi vhodné do interiéru!“ recituje hloupou frázi.

„Moje boty jsou čisté,“ oponuji. Profesorka si mě přes brýle změří pichlavým pohledem.

„Čisté nebo ne, studenti se musí před vstupem do školy přezout,“ poučuje mě. Než se stačím nadechnout k odpovědi, pokračuje: „Uvědom si, Dvorská, že tohle bylo naposled. Ještě jednou tě při něčem takovém nachytám a můžeš si být jistá, že všechno nahlásím tvému otci.“

Baba jedna! Jako by nemohla říct *třídnímu*! Copak já můžu za to, že tátovi přidělili zrovna moji třídu?

Konečně mě propouští. Poté, co se ke mně obrátí zády, vyplázni na ni jazyk. Proboha… jsem vážně jako malá. A přitom je mi dneska šestnáct!

Když přijdu ze školy domů, táta zrovna vaří oběd. Růži od toho tajného ctitele si odložím do vázy a jdu dát tátovi pusu na tvář – máme takový zvyk snad odjakživa.

V kuchyni je pootevřeno. Zevnitř slyším tichý šramot a prskání řízků na pánvi. Pak tátovi s řinčením upadnou příbory. Chystám se strčit do dveří, když najednou se z kuchyně ozve jeho hlas:

„Sakra! Tohle se mi stává vždycky. Nedokážu se soustředit na tolik věcí najednou.“

Chci mu jít pomoct, ale pak se stane něco, co mě doslova přimrazí k podlaze.

„Neodbíhej od tématu, Ashare,“ promluví najednou z kuchyně druhý, cizí mužský hlas. Někdo si tam povídá s tátou? Kdo? „Tvoje dcera už je dost stará na to, aby přijala celou realitu.“

Cože? Co tím asi myslí? Baví se o mně… A proč ten chlap oslovuje tátu tak divně? napadne mě. *Ale možná jsem se přeslechla…*

„Rád bych ještě pár let počkal," praví táta zamyšleně. „Alena mi zatím přijde dost… nedospělá…" uvažuje nahlas.

To vůbec není pravda! protestuji v duchu a cítím, jak mi rudne tvář.

„Tvá dcera dnes dovršila šestnáct let, Ashare," osloví tátu ten druhý muž a já zjišťuji, že jsem předtím slyšela správně. Ale táta se přece jmenuje František… ani nevím, že by měl nějakou přezdívku. Co by na ni asi řekla máma, kdyby žila? „Kevan si myslí, že je připravená."

„Při vší úctě ke Kevanovi, jak to může vědět?" přeruší ho táta a jeho hlas zní naléhavě. „Alenu vychovávám já…"

„Kevan už rozhodl, Ashare," prohlásí ten cizí chlap nekompromisně. „Musíš dceru zasvětit do našeho řemesla. Kevan potřebuje šest nových členů už na konci června."

O čem se asi tak baví? uvažuji v duchu. *Když o tom takhle tajnůstkářsky povídá, připadá mi to jako něco zlého… Mluví v náznacích jako mafián, vytane mi na mysli výrok naší češtinářky a neubráním se úsměvu. Možná opravdu je mafián*, napadne mě a mám chuť se zasmát nahlas. Ano, můj táta… ten jistě.

„Cože?" vyjekne táta tak legračním tónem, že nebýt v tolik napjaté situaci, určitě bych vyprskla smíchy. Ale jsem příliš zvědavá, co ještě si o mně řeknou, že se neodvážím ticho přerušit. „Už za tři měsíce? Vždyť sám víš, že za takhle krátkou dobu se nemůže stihnout pořádně připravit…! Všechna ta teorie, nácvik v praxi… a když k tomu ještě přidám Aleninu školu…" vyjmenovává a zní nesmírně stresovaně.

„V tom případě máš co dělat, Ashare," zachechtá se cizí mužský hlas sarkasticky a pak utichne. Mírný větřík ovane mou tvář a táta si za dveřmi povzdechne.

Celý jejich rozhovor mě namíchne. Rázně vkročím do kuchyně.

„Ahoj tati, co se děje? S kým si tady povídáš?“ nazlobeně konfrontuju tátu. „Co to mělo znamenat? Rozhoduješ o mně beze mě?“ chrlím dotazy.

Táta vypadá překvapeně, jako kdybych ho přistihla při něčem nepřístojném.

„Álo,“ osloví mě zaraženě. „Byl tady… víš…“ zasekne se. Neznám ho takového. Vždycky má pro mě odpověď… a teď se tváří, jako kdyby přemýšlel, jestli mi říct pravdu, nebo ne!

„Vysyp to, tati,“ požádám ho. „O co jde?“

Táta si znovu povzdechne. Vypne vařič a obrátí se ke mně.

„Pojď se posadit do obýváku,“ vyzve mě táta. Zřejmě už se rozhodl. Vím, že mi nebude lhát. Máme hezký vztah.

Následuji ho. Sedneme si spolu na gauč.

„Álo, po pravdě nevím, odkud začít,“ povídá táta a zatváří se zamyšleně. „S mámou jsme ti tyhle věci původně chtěli říct, až budeš dospělá. Ale už nemá cenu chodit kolem horké kaše,“ pokrčí rameny.

Nastražím uši. Jsem zvědavá, co z něj vypadne.

„Jsi čarodějka a budeš mít magické schopnosti,“ vybalí to na mě táta a mně poklesne brada. „I já jsem čaroděj. A máma taky byla,“ dodá.

Došla mi slova, jen na něj zírám s otevřenou pusou. A táta pokračuje dál:

„Ten pán, co jsem si tu s ním povídal v kuchyni, se jmenuje Rolant. Je asistentem Kevana, a ten vede Pražské společenství čarodějů, kam patříme. Dnes jsme pozvaní ke Kevanovi na večírek, aby tebe a další nové čaroděje poznal a uvítal ve společenství,“ prohlásí táta. „Kevan ti poví spoustu dalších podrobností. Bude potřeba, aby ses už brzy začala učit magii ovládat.“

Nejdřív jsem z jeho slov v šoku, ale pak se rozřehtám na celé kolo.

„Tohle se ti vážně povedlo, tati! Dobrý apríl…! Hezky sis ho vymyslel!“ směju se. Ale táta se tváří velmi seriózně.

„Říkám ti pravdu, Álo," přesvědčuje mě a jeho hlas zní poněkud zklamaně. Nejspíš nečekal, že na informace, co mi právě sdělil, zareaguji takhle.

Přestanu se chechtat.

„Ale tati, copak ses úplně zbláznil? Magie přece neexistuje," přemlouvám ho.

„Álo, věř mi, není to žádný apríl. A promiň, že jsem ti pověděl pravdu až teď. Chtěli jsme pro tebe s mámou normální dětství," omlouvá se táta a zastrčí si pramen dlouhých vlasů za ucho.

„Tati, tobě není blbý do toho nesmyslu zatahovat mámu?" zamračím se. Máma umřela před deseti lety. Co by asi řekla tomu, že ji teď táta nazývá čarodějnicí?

„Álo, potřebuju, abys celou tuhle situaci začala brát vážně. Ukážu ti, co myslím," prohlásí táta a pokyne rukou směrem ke konferenčnímu stolku před námi. Najednou se na něm objeví moje učebnice němčiny.

„Cože?" vyjeknu. Jak se tam dostala? Musí tu provádět nějaký trik…

„Vyčaroval jsem ji tady. Pomocí své schopnosti zhmotňování," praví táta a mně se točí hlava.

„Cože?" opakuji zmateně.

„Neboj se, Álo, zvykneš si," chlácholí mě táta. „Pojď si dát ty řízky a k večeru vyrazíme ke Kevanovi. Určitě se ti tam bude líbit," usměje se. Zvedne se a odběhne do kuchyně naložit nám oběd na talíř. Následuji ho pak i do jídelny, kde začnu bezmyšlenkovitě přežvykovat pokrm, který připravil.

A uvažuji o slovech, která mi právě řekl. Stále se mi to nezdá. Navíc…

„Ale tati, vždyť dneska máme slavit moje narozeniny!" namítnu. „Dělal jsi přece rezervaci –"

„Omlouvám se, Álo," přeruší mě. „Oslavíme je zítra. Kevana musím poslechnout, vede naše společenství," prohlásí a mě tím dostane do kolen.

„Copak jsi jeho otrok?" vyjedu na něj podrážděně. „Myslela jsem, že moje narozeniny mají přednost!"

Táta si povzdechne.

„Álo," začne klidně. Vezme mě za ruku a podívá se mi zpříma do očí. „Vím, že jsi teď naštvaná, že se věci nedějou podle tvých představ. Taky bych se tak cítil a máš na své emoce plné právo. Ale bohužel to teď jinak nejde. Pojeď se mnou ke Kevanovi a já ti zítra všechno vynahradím," přemlouvá mě. Vypadá, že mu na té návštěvě u Kevana dost záleží.

„Těšila jsem se na pizzu," pokrčím rameny.

„U Kevana vaří dobře," mrkne na mě táta. „Prosím, pojď si užít ten večer – takový, jaký bude. Oslavu ti udělám zítra," slibuje.

Přemýšlím. Narozeniny pro mě mají prioritu a on na mě vyrukoval s touhle šíleností. Částečně jsem ale zvědavá, jestli mi ve skutečnosti neříká pravdu…

„Tati? Nevymýšlíš si s tím čarováním?" vyzvídám. Stále tomu napůl nevěřím.

„Ne," usměje se. Určitě ho těší, že alespoň beru v potaz pravdivost jeho slov.

„Tak jo, pojedu tam," zakřením se. Vždycky se mi líbily fantasy příběhy. Jaké by asi bylo v jednom žít? A koneckonců… lepší čarodějka než mafiánka, nebo ne?

„To jsem rád," praví táta a tváří se, jako by mu spadl kámen ze srdce. „A ještě jedna věc – mezi čaroději se oslovujeme jinými jmény. Já jsem Ashar a tobě jsme s mámou vybrali jméno Lenolim. Tvé mámě jsme ve společenství říkali Tina," prohlásí a při vzpomínce na mámu se bolestně pousměje.

Vytřeštím na něj oči.

„Proč zrovna Lenolim?" podivím se zmateně.

„Líbilo se nám," praví táta s úsměvem.

Lenolim… zní mi to jako podivné zaklínadlo. Máma se jmenovala Kristýna, takže Tina je docela podobné. Ale Ashar a František? Pořád mi tátovo dnešní vyprávění přijde zvláštní… Jestli tu na mě opravdu hraje nějaký apríl, má ho promyšlený do detailu.

Chystáme se k odjezdu. Na večeři ke Kevanovi jedu s tátou hlavně ze zvědavosti. Jestli ten celý tátův příběh není jen vtip.

Táta si oblékl smoking. Už uběhla strašně dlouhá doba, co jsem ho naposledy viděla ve slavnostním obleku a musím se usmát. Sluší mu to.

Černé vlasy s občasnými šedinami mu splývají na záda. Sčesal si je dozadu a trošku nageloval, aby mu nepadaly zpátky do obličeje. Jeho sympatický obličej – vysoké čelo, rovný nos a výrazné lícní kosti – jako by prokoukl a ten tam je vyčerpaný výraz, který ho tak často brázdí. Má hladce oholené tváře i hranatou bradu. Pod ne příliš hustým ani příliš tenkým obočím září jeho sytě modré oči.

Ani já se nenechám zahanbit. Stojím u dveří ve večerních šatech a s dokonalým líčením. To mi až tak moc času nezabralo, protože mám čistou pleť a nemusím ani používat make-up. Už několik mých spolužaček se mi přiznalo, jak mi závidí. Zelené oči jsem si zvýraznila řasenkou a rudé vlasy si nechala volně rozpuštěné.

Ještě jednou překontroluji obsah kabelky. Kapesníčky, zrcátko, řasenka, mobil… ano. Všechno. Ještě bych si možná mohla vzít lesk na rty, ale… zas tak se pro toho Kevana šlechtit nechci. On mi přece zkazil plánovanou oslavu narozenin v pizzerii…

Když sedíme v autě a táta už strká klíčky do zapalování, uvědomím si najednou, že se mi vlastně celá ta absurdita o čarodějích nezdá. Táta si musel všechno vymyslet, nebo ne?

„Tati, pojeďme prosím na tu pizzu… vždyť jsi mi to slíbil," podívám se na něj vyčítavě. „Už můžeš s tou hrou na čaroděje přestat."

Táta si povzdechne, opře ruce o volant a otočí se ke mně.

„Álo, já myslel, že už jsem tě přesvědčil," praví nešťastně. „Vždyť jsem ti před chvílí ukázal zhmotňování, a ty tomu pořád nevěříš?" připomíná mi a tváří se zoufale.

„Sama nevím, co jsem viděla," pokřivím rty. „Asi jen nějaký trik. Tak už stačilo toho aprílu, tati, a pojedeme slavit ty moje narozky," dodám s úsměvem.

„Ne, teď se přece chystáme na večeři ke Kevanovi," snaží se táta zachovat klid, ale vidím, že v něm vře vztek. Jenže zůstat nad věcí se nedaří ani mně.

„Tati, mě ten tvůj Kevan nezajímá! Slíbil jsi mi přece pizzu!" zvolám. Najednou je mi jedno, jestli nezjistím pravdu ohledně toho aprílu. Tolik jsem se těšila na něco jiného…

„Aleno, už toho mám vážně dost," vypění i táta. Jeho jindy milá tvář se zakaboní. „Oslava bude zítra. Dnes večer máme domluvenou návštěvu –"

„Ne!" vřísknu. „Já tam nechci! Tobě je snad přednější Kevan než moje narozeniny!" vybuchnu.

Mrzí mě, že se hádáme. Nestává se to často, jinak máme hezký vztah. Jenže ta frustrace ze mě prostě musí ven.

„Aleno, přestaň dělat problémy!" křičí táta. Zvyšuje na mě hlas málokdy, ale když se naštve, není s ním vůbec kloudná domluva. „Dorazíme pozdě!"

Odfrknu si.

„Já nikam nejedu," ušklíbnu se.

Chci vystoupit z auta a vrátit se domů, když tu mu najednou pohlédnu do očí. A uvědomím si něco zvláštního…

Mám pocit, jako bych vnímala blesky sršící z jeho modrých očí. Cítím jeho silnou auru, ačkoli na ni nevěřím; dokonce mi

připadá, že vím, co se mi právě chystá říct! Jeho slova se mi promítají v hlavě, v duchu slyším jeho křičící hlas, avšak táta má zavřenou pusu a mlčí! Sytě modré oči se mi zarývají do mozku a z jejich výrazu čtu zlost, vztek a… obavy – z něčeho ohledně mě.

Nevím, co mě tak náhle popadne, avšak zaslechnu sama sebe, jak se ptám:

„Co se děje, tati? Čeho se obáváš?"

Několik okamžiků mi trvá, než mi dojde, že jsem ani nepohnula rty. Táta mi v mé mysli odpovídá, ale nerozumím mu; jeho hlas zaniká v dálce a já se probouzím z toho zvláštního transu.

Hodnou chvíli na něj třeštím oči a on můj pohled opětuje. Všechen jeho vztek je pryč. Pak mu tváří přelétne letmý úsměv. Otočí se k volantu a nastartuje.

„Co to bylo, tati?" ptám se vyjeveně.

„Projevila se ti schopnost telepatie," praví táta potěšeně. „Gratuluju, Álo," zakření se na mě. Stále se nemohu vzpamatovat z toho neuvěřitelného šoku. Jedeme snad celou věčnost a já na něj celou dobu zírám s otevřenou pusou. Zato on se pořád tak tajemně usmívá.

Kevanova vila vypadá už na první pohled luxusně. Je obří, s rozlehlou zahradou, lemovanou vysokým živým plotem. Na pozemku mají krásně upravený trávník a keře, sem tam podsvícené bodovými světýlky. V potemnělém koutě zahrady zahlédnu bazén s vířivkou. Ke vchodu s masivními dřevěnými dveřmi dojdeme po cestičce vysypané bělostnými kamínky.

Táta zazvoní.

„Jen vejdi, Ashare," ozve se z mluvítka mužský hlas. Táta mi prozradí, že je to ten stejný chlap, se kterým si odpoledne povídal u nás v kuchyni – Kevanův asistent Rolant. Uvede nás do salónku, kde už kolem dlouhého stolu sedí dalších jedenáct lidí. Potěší

mě, že zhruba polovina z nich jsou mladí, přibližně v mém věku. Ti ostatní vypadají starší, podobně jako můj táta.

Zaregistruje nás asi šedesátiletý baculatý muž v hnědém obleku s vestičkou. Pod ní vidím košili s dlouhými rukávy ze zelené látky s růžovým klikatým vzorem. Nad opaskem mu vystupuje břicho. Hlavu mu kryjí krátké prošedivělé vlasy, které dřív nejspíš bývaly tmavé. Všimnu si malé plešky na jeho temeni. Tváří se na můj vkus až moc afektovaně. Vůbec mi není sympatický.

„Ashare!" zvolá ten muž a vrhne se k tátovi tak prudce, že div nepřevrhne stůl s jídlem. Až teatrální nadšení rozzáří jeho hnědé oči a kulatý obličej. „Podívejte, kdo přišel…!" upozorňuje ostatní hosty, jimž je naše přítomnost upřímně ukradená. Ale aby si naklonili hostitelovu přízeň, vzhlédnou od talíře a šklebí se na nás. Jen jedna paní se tváří nadmíru radostně a pořád se na tátu culí.

„Kevane," usmívá se táta a nastaví mu náruč. Neujde mi, že táta je o trochu vyšší než Kevan. Zatímco se objímají, já zkoumám pohledem lidi u stolu. Všichni jsou oblečeni ve společenském. Nikoho nepoznávám. Kudrnatý kluk, který sedí vedle té paní, co tak okouzleně hledí na tátu, na mě mrkne.

Tenhle večer by nemusel být tak úplně k zahození, pomyslím si a usměju se na něj. Docela se mi líbí.

„Lenolim, vítej," obrátí se Kevan ke mně.

Podám mu ruku. Už v autě jsem se rozhodla nebránit se tomu oslovení – schválně, co se dnes ještě dozvím? Jsem zvědavá…

„Pojďte ke stolu," vybízí nás ten tátův podivný známý.

Táta vypadá potěšeně z toho, že tu jsme. A tak se přidáme k těm dalším osobám, které už začaly s hostinou. Kevan mi ostatní představí, ale jejich zvláštní jména se mi rychle slijí v jeden velký šum. Než dokončí celé kolečko, nepamatuji si ani jedno.

K večeři podávají steak s opečenými bramborami a zeleninou. Táta nelhal, vaří tu přímo skvěle. Jídlo mi dost chutná, skoro jako

ta slibovaná pizza. I prostředí působí hezky. Stůl je z masivního dřeva a široký, plný misek s různými pochoutkami. Stojí na něm i číše plné nápojů a vázy s nádhernými květinami. Židle mají pohodlný polštářek na sezení a jsou zdobené na opěradlech. Nad námi se rozprostírá obrovský lustr s křišťálovými ozdobami. Vypadá to tu docela pěkně…

Ale mezi cizími lidmi se moc bavit neumím. A táta si vyměňuje historky se svými známými, které tady potkal – zdá se, že mu všichni visí na rtech. Netušila jsem, že si dokáže tolik vymýšlet – kdyby všechny ty svoje fantazie sepsal, jistě by je mohl vydat knižně. Oni mu snad věří, že s někým doopravdy bojoval? Vždyť ani nechodí do fitka! Máme sice doma běžecký pás, ale kdy o něj naposledy vůbec zavadil pohledem?

Po hostině Kevan začne vyprávět o čarodějnictví – jak nás tu sedí šest mladých, každý s jedním rodičem, a že nás potřebuje zaučit, abychom se mohli stát právoplatnými členy jeho společenství. Přijatí prý už jsme, ale práva a povinnosti získáme po splnění čarodějnických zkoušek, které nás čekají na konci června…

„Cože?“ vyjeknu nahlas. Zkoušky? Vždyť čarování má být přece pro zábavu, ne jako další učení!

„Ano, slyšíš správně, Lenolim,“ pronese Kevan a upře na mě oči. „Budeš je skládat spolu s ostatními na konci června – praktickou i teoretickou část. A do té doby musíš plně ovládnout svoje schopnosti,“ praví přísně.

Táta se na mě povzbudivě usměje.

„Neboj se, Álo, pomůžu ti se všechno naučit,“ říká. Často mě chce podpořit. Hezké gesto, ale…

„Ne! Žádné zkoušky…!“ vrtím hlavou rozhodně. „Nesnáším učení! Navíc ani nevím, jestli vůbec jsem čarodějka, neumím nic nadpřirozeného…!“ bráním se.

„V autě se ti přece podařila první telepatie,“ povídá táta. Kevan se k němu nadšeně obrátí.

„Opravdu? No výborně!“ zajásá, zatímco ve mně vřou emoce. „Další schopnosti na sebe jistě nenechají dlouho čekat. Do zkoušek se ti určitě projeví,“ slibuje, ale mě tím příliš nepotěší. Naopak.

„Přestaňte s těmi zkouškami!“ vybuchnu a vstanu od stolu. „Je to apríl, že jo?!“ otočím se po ostatních. Nikdo však nereaguje, jen na mě všichni zaujatě hledí.

„Aleno, prosím tě, uklidni se,“ pokouší se zasáhnout táta.

„Ona je podobně temperamentní jako Tina, co, Ashare?“ obrátí se Kevan s úsměvem na tátu, který jen zkřiví rty. A já vidím rudě.

„Nemluvte o mojí mámě!“ rozkřiknu se, naprosto nepříčetná. Co si ten chlap o sobě sakra myslí…? Vztekem se mi úplně zatmí před očima.

Chci ještě něco dodat, ale přeruší mě štiplavý zápach kouře. Automaticky se rozhlédnu, odkud by mohl přicházet.

„Oheň…!“ vyjeknu, když spatřím, že záclony u oken za Kevanem zaplály jasným plamenem.

Jak se to mohlo stát? Vždyť se k nim nikdo ani nepřiblížil…! Je snad požár součástí toho aprílového vtipu…?

Musela jsem utéct. Nemohla jsem tam už dál vydržet. Tady v altánku se teď cítím líp. Počkám tu na tátu, než ta večeře skončí. Snad si pak doma o tom celém promluvíme víc v klidu…



Ashar odložil hasicí přístroj. V místnosti už nic nehořelo. Odhrnul si z obličeje své dlouhé tmavé, místy prošedivělé vlasy. Ostatní se mezitím jali pokračovat v konverzacích mezi sebou. Jen on a Kevan ještě stáli u zčernalých, poničených záclon.

„Tvoje dcera je trochu vznětlivá, což?“ poznamenal Kevan poté, co kouzlem vyčistil vzduch od zápachu spáleniny a zplodin

hoření. Několik hostů se jeho poznámce zasmálo. Ashar jen pokřivil rty.

Alena se nesmírně podobala Tině. Ona byla stejně energická, čas od času výbušná… a přece ta nejlepší žena, jakou Ashar kdy poznal. Jaká asi bude Alena, až dospěje? Podaří se jí udržet tu její autentičnost? Ačkoli to občas znamenalo i drzé poznámky, těšilo ho, že si na nic nehraje. A je prostě svá…

„Omlouvám se, Kevane. Měl jsem jí všechno říct sám, už doma…" povzdechl si. „Určitě by to přijala líp…"

Kevan k němu přistoupil blíž a pohlédl mu do očí.

„Potřebuju, abys ji přesvědčil, Ashare," prohlásil naléhavě a svraštil obočí. „Ubývá nás. Příliš mnoho mých lidí padlo v boji proti Třem. A spory s nimi ještě zdaleka neskončily, jak jistě víš. Pro naše společenství je životně důležité přijmout nové členy," pravil Kevan.

Ashar věděl, že i Alena bezpodmínečně nutně musí zůstat členkou společenství. Pokud by ji vyloučili, přišla by o svoje schopnosti. Tohle nemohl dopustit. Nechtěl jí její magii upírat – patřila k ní. Zvažoval, jestli se tenkrát s Tinou rozhodli správně – že budou Alenu vychovávat v normálním světě. Třeba by teď byla víc připravená, pokud by všechny ty roky věděla o existenci magie…

Sice jí celý její život tajil pravdu, ale rozhodně si přál, aby jednou do společenství patřila. A její schopnosti už se začínaly projevovat. Nejdřív telepatie a teď… Ashar nepochyboval, že to, co se před chvílí stalo, způsobila Alena. Musela se objevit další z jejích schopností – jen ji zatím ještě neuměla ovládat.

„Všechno jí vysvětlím," prohlásil Ashar.

„Pokud je ten požár opravdu její práce, zdá se, že zdědila Tinin talent ovládat oheň," vyslovil Kevan svou domněnku. „Pak by pro naše společenství byla nepostradatelná," uvažoval.

„Taky si myslím," souhlasil Ashar. „V mnohém se Tině podobá. Dává smysl, že i schopnosti bude mít totožné."

„Spoléhám na tebe, Ashare. Vím jistě, že se ti podaří ji naučit, jak se svou mocí zacházet," řekl Kevan. Ashara si velmi vážil. V minulosti už splnil nejeden obtížný úkol. A kdo jiný by si měl promluvit s Lenolim než její táta? Od něj jistě přijme pravdu nejlépe…

„Půjdu ji najít," rozhodl se Ashar. „Omluv mě prosím, Kevane."

Abagashan *mu však odchod neumožnil.*

„Na mém pozemku jí nic nehrozí, každý čtvereční metr je hlídaný. A pryč se sama určitě nedostane," prohlásil Kevan přesvědčivě. „Zůstaň tady, Ashare. Buď se sem vrátí, nebo ji po skončení večírku vyzvedneš. Dopřej jí čas."

Ashar váhavě kývl. Věděl, že Kevan má pravdu. Ten se usmál a poplácal ho povzbudivě po rameni.

Ani jeden z nich si nevšiml, že se během jejich rozhovoru jeden z mladých hostů vytratil na zahradu hledat Lenolim.



„Lenolim!" rozléhá se po zahradě mužský hlas. Až po chvíli si uvědomím, že vlastně volá mě. Škubnu sebou. Tohle nezní jako táta. Navíc on mě přece oslovuje mým pravým jménem…

Povzdechnu si. Chci vrátit čas. Klidně na včerejšek, kdy bylo všechno ještě v pořádku. Odpoledne jsme se s tátou smáli a vybírali restauraci, kde budeme slavit moje narozeniny… a svět se stále zdál být normální. Teď si přijdu, jako kdybych snila.

„Lenolim!" volá ten hlas znovu.

Vykouknu zpoza zaskleného okýnka. To snad není možné! Vždyť mě shání ten hezký kluk! Málem bych na něj kvůli celému tomu rozruchu zapomněla…

Všimnu si, jak zamíří rovnou k altánu. Viděl mě tu snad? Padnu na lavičku a ani nedýchám. Co mi tak může chtít? Jede snad taky s tátou a Kevanem v tom potenciálním vtipu?

Dveře se rozletí a kluk vejde dovnitř. Otřesu se, protože sem pustil zimu. Rychle však za sebou zavře.

„Tady jsi," zakření se, zatímco já si ho zaujatě prohlížím.

Tváří se mile. Má hezký úsměv – ani široký, ani úzký – a tenké rty. Když se usměje, udělají se mu dolíčky ve tvářích a mimické vrásky kolem modrých očí.

Může mu být tak o rok nebo dva víc než mně. Má tmavé, delší kudrnaté vlasy, ale zdaleka ne tak dlouhé jako táta. Vlastně mu jen lemují obličej a krk. Na jeho tváři nevidím vousy ani strniště, dokonce to vypadá, že mu ještě ani nerostou. Podle dveří odhadnu, že je asi o půl hlavy vyšší než já, ale když si sedne na lavičku vedle mě, výškový rozdíl se téměř ztratí.

„Jak jsi mě našel?" zeptám se užasle.

„Mám schopnost lokalizace," prohlásí s příjemným úsměvem ve tváři. Ale můj obličej se zakaboní.

„Hele přestaň s tím, jo?" vyjedu na něj. Kluk pozvedne obočí a zatváří se překvapeně. „Ten aprílový vtípek jste měli vážně perfektně nacvičený, bravo…! Ale chápeš, že já se dnes těšila na oslavu narozenin a místo toho mám… tohle?" rozhodím rukama. Stále mi celá ta situace přijde hrozně absurdní. Napůl jejich řeči o magii popírám. Další část mě však hoří zvědavostí…

„Ty máš dneska narozeniny?" rozjasní se jeho tvář. „Tak v tom případě jsi dostala perfektní dárek, ne? Kouzelný schopnosti… neříkej, že sis nikdy nic podobnýho nepředstavovala," pousměje se ten kluk.

„Možná když jsem byla malá," připustím.

„Tak vidíš," mrkne na mě mile. „Lenolim, kdybych tě chtěl vyvést aprílem, určitě bych vymyslel něco jinýho," prohlásí a rty se mu mírně zvlní. „Magie mi náhodou přijde super. A taky nejsem nadšenej z nějakejch zkoušek, nejsi sama. Mě ještě navíc čeká maturita a přijímačky na vejšku," vyjmenovává. „Ale představ si tu zábavu, umět čarovat," přesvědčuje mě zapáleně.

Dívá se na mě a jeho uhrančivé modré oči se mi dostávají hluboko pod kůži.

Ušklíbnu se.

„I kdyby magie byla skutečná, myslela jsem si, že si každý čaroděj může dělat, co se mu zlíbí," oponuji. „A ne studovat na pitomé zkoušky… copak nemám dost učení ve škole?" zavrtím nesouhlasně hlavou a odfrknu si. „Navíc si pořád nemůžu zvyknout na celé čarodějnictví – táta mi o tom řekl až dneska odpoledne a do té doby jsem nic netušila! Kam se poděl můj normální život…?" rozhodím teatrálně rukama. „Je toho na mě prostě moc!" zoufám si.

Všimnu si, jak mě pobaveně sleduje. V mírném přítmí altánu vypadá jeho tvář ještě hezčí než předtím v ostrém světle lamp.

„Něco ti ukážu," usměje se. Nejdřív nevím, na co se mám dívat, ale pak zachytím pohyb a otočím se po něm. Kus větve, který stál opřený o zeď naproti nám, se začal vznášet. Překvapením se postavím.

„Co se děje?" vyjeknu.

Kluk vůbec není znepokojený, naopak vypadá potěšeně.

„Další moje schopnost. Telekineze," vysvětluje. „Pohnu tím klackem doleva, dám ho horizontálně…" Užasle sleduji, jak dřevo plní každý jeho příkaz. „Teď tě s ním šťouchnu, aby ses zase začala tvářit jako člověk…" zasměje se a v tu chvíli ucítím na rameni slabé škrábnutí. Normálně bych se možná ošívala, ale teď se nezmůžu na slovo. Celé tohle představení vypadá tak skutečně… „Copak, léčba šokem nezabrala?" zakření se na mě. V očích mu tančí plamínky.

„Já… jenom nechápu, jak to děláš," vysoukám ze sebe a posadím se zpátky vedle něj. Opravdu tu teď čaruje? Jedna věc je o kouzlech slyšet, ale doopravdy je vidět… Táta mi taky doma něco ukazoval a byla jsem v šoku. Nevěděla jsem, jestli na mě nezkouší nějaký trik. A teď tu ještě cosi předvádí tenhle kluk…

„Jsem taky čaroděj a tohle je moje schopnost. Umím telekinezi a lokalizaci, tak jsem tě našel. A ještě telepatii," vyjmenovává s úsměvem.

Působí opravdu mile. A líbí se mi. Ale vážně mám věřit řečem, co mi vykládá? Vždyť ho ani neznám…

Ty samé věci přece tvrdí i táta…! Copak by si ze mě opravdu takhle vystřelil? A… znamená to snad, že mi celou tu dobu lhal…? Minimálně mi o ničem z toho doteď neřekl… zlobím se na něj. A jsem zmatená. Nedokážu si představit, že by byl táta členem čarodějnického společenství… nebo že by měl nadpřirozené schopnosti! Nikdy jsem si ničeho nevšimla…!

Jenže… možná by se mi líbilo umět čarovat. Magie by mě určitě bavila…

„A fakt si ze mě neděláš srandu?" vyptávám se užasle. Kluk se na mě zazubí.

„Měla by sis na magii zvyknout, Lenolim," prohlásí a já v tu chvíli ucítím další jemné škrábnutí do ramene. Zase telekineticky pohnul tím klackem…

„Přestaň s tím!" vyjeknu.

Kluk se zachechtá, ale poslechne mě.

„Promiň, myslel jsem, že tě to pobaví," řekne a uhne očima. „Já jsem svoje schopnosti objevil, až když jsem věděl, že jsem čaroděj," pokračuje. „Do tý doby jsem tomu taky nevěřil, ani když mě máma přesvědčovala. Jenže pak mi jednou doma začala levitovat tužka. Chtěl jsem s ní psát a nemohl jsem ji chytit…"

Barvitě mi vypráví a předvádí, jak tu tužku chytal. Směju se. A pomalu roztávám.

„Táta tvrdí, že mám taky schopnost telepatie, ale já vlastně sama nevím… měla jsem jen jeden takový zážitek, na cestě sem," přiznám a pokrčím rameny.

„A taky budeš asi umět zakládat požáry," zakření se ten kluk.

Naprázdno otevřu pusu. Takže ten oheň… opravdu tam začalo hořet kvůli mně? Vždyť ani sama nevím, jak bych ty záclony vůbec zapálila…! Pomocí kouzel? Tohle nezní moc bezpečně…

Než však stihnu cokoli říct, ze zahrady se ozve ženský hlas:

„Arisi!“

Kluk sebou trhne a otočí se po zvuku. Až teď si uvědomím, že jsem vlastně neznala jeho jméno. Určitě mi předtím při představování v té záplavě jiných uniklo… Ale aspoň, že už ho vím. Bylo by trapné se ho na něj ptát poté, co si tu spolu tak dlouho povídáme.

„Kde bydlíš?“ zeptá se najednou. Prozradím mu svou adresu. „Škoda, já na opačný straně Prahy,“ mírně posmutní.

„Arisi!“ uslyšíme volat tu ženu podruhé.

„No jo,“ zabručí Aris, ale ještě zůstává sedět. „Někdy bych za tebou přijel. Jinak moje civilní jméno je Aleš Pekař.“

„Civilní?“ směji se. On se mnou. A já můžu oči nechat na jeho krásném obličeji.

„Jako Arise mě znají jen čarodějové,“ vysvětluje. Aha, tak proto předtím Kevan uváděl u všech tak divná jména… začínají mi pomalu docházet souvislosti. A vzpomenu si, že něco takového předtím zmiňoval i táta.

„Já jsem Alena Dvorská,“ představím se a z legrace mu podám ruku. Přijme ji a podívá se mi do očí.

„Já vím,“ převeze mě. „Kevan o tobě mluvil, než jste přišli. Ale ve společenství jsi Lenolim,“ připomíná mi Aris. „Dobře se s tebou povídá, když zrovna neděláš scény,“ prohlásí s lišáckým úsměvem.

„To nebyly scény!“ vykřiknu podrážděně a vytrhnu svou dlaň z té jeho. Aris se jen shovívavě usměje. „No dobře, možná jo,“ přiznávám nakonec a uhnu jeho zkoumavému pohledu. „Ale jenom proto, že mi táta tak dlouho všechno tajil! A navíc nějaké zkoušky? A ještě začne Kevan vykládat o mámě…?“ zakroutím

nevěřícně hlavou. „Kdyby mi aspoň táta všechno doma v klidu vysvětlil…“ povzdechnu si.

Aris se na mě pobaveně podívá.

„Stejně bys nejspíš vybuchla. Jsi taková bezprostřední, to se mi líbí,“ zazubí se.

„Arisi! Jdeme!“ opakuje se volání zvenku naléhavěji.

„Aleno!“ zaslechnu také tátu.

Aris vstane a otevře dveře altánu. Opět mě pohltí chlad a zachvěju se.

„Pojď,“ podá mi opět ruku a pomůže mi z lavičky. „A počítej s tím, že se u tebe někdy ukážu,“ slibuje. V nebesky modrých očích mu opět tančí plamínky.

„Jasně, klidně se stav,“ usměju se na něj zpátky. Mohla by s ním být zábava.

Pak už se nechám vyhnat do příšerně ledového počasí, jež panuje v zahradě.

Táta skoro celou cestu domů mlčí. Určitě mu vadí, že jsem udělala takové divadlo a pak utekla na zahradu, místo abych způsobně seděla a poslouchala Kevanovy řeči. Jenže měla jsem snad na vybranou? Bylo toho na mě prostě moc…! Teď si sice přijdu klidnější, ale pořád žádná sláva. Konverzace s Arisem mi aspoň trochu spravila náladu.

Jak to Kevan rovnou vybalil…! Zkoušky…! A pak ještě zmínil mámu… Jinak jsem přece ani reagovat nemohla. Copak mě táta vůbec nezná? Měl mi všechno povědět on sám, když mi prozradil tu záležitost ohledně čarodějnictví…! Už dávno!

Asi jsem tátovi zkazila plány na večer. Ale co teprve on mně? Chtěla jsem jen oslavit svoje narozeniny a místo toho… já vlastně pořád nevím. Aris byl dost přesvědčivý, jenže… Třeba je celý dnešní večer nakonec jen hloupý fór… Apríl. Ale možná by mě nakonec i mrzelo, kdyby magie nebyla skutečná…

„Není to apríl, Álo," ozve se najednou táta, jako by mi četl myšlenky. Proboha, doufám, že nic takového doopravdy nedělá! „Všechno ti vysvětlím. Neboj," slibuje.

„Proč jsi mi nic z toho neřekl už dávno, tati?" zeptám se.

Táta zastaví na semaforu a podívá se na mě. Vypadá dost vyčerpaně.

„Promiň, Álo. Asi jsem měl. Uznávám, chyba byla na mojí straně," prohlásí.

Překvapením otevřu pusu. Omlouvá se mi. Doopravdy. Nechce mě jen umlčet…

„Ale ty jsi mi vlastně lhal, tati," hlesnu. Tohle uvědomění mě dost bolí. Můžu mu snad ještě věřit? „Co by tomu řekla máma?" odvážím se zeptat. Vím, že o mámě nerad mluví. Nejspíš ho její ztráta stále trápí… stejně jako mě.

Táta se beze slova rozjede, když na semaforu naskočí zelená.

„Pochopila by mě," pronese po chvíli. Vytřeštím na něj oči.

„To snad nemyslíš vážně, tati!" vybuchnu. „Vždyť ses ke mně zachoval hrozně…! Víš, jak se teď cítím? Celou dobu jsi žil dvojí život a nic jsi mi neprozradil! Fakt mi chceš tvrdit, že by máma něco takového chápala…?" pokračuji s palbou otázek.

„Ano, domluvili jsme se tak, ještě než ses narodila," přizná. Jen šokovaně zírám. „Oba jsme se takhle rozhodli, protože jsme si mysleli, že bude pro tebe nejlepší o ničem z toho nevědět. Ale nechci se už o ní bavit," praví táta a já se jen zamračím. Často mě takhle utne a já z něj pak nic nedostanu. „Kevan –" začne, avšak nenechám ho domluvit.

„Pfff… zase Kevan," odfouknu si nespokojeně a jeho jméno vyslovím s averzí. Nebyl mi sympatický. A teď se pro mě stal symbolem celého tohohle zvláštního večera.

„Trochu úcty, Álo," napomene mě táta a já protočím oči. On mě však nevidí – věnuje se řízení. „Kevan vede naše společenství. Ano, je nás ještě mnohem víc čarodějů, než jsi dneska viděla,

a máme svoje společenství. Chceš vědět, jak funguje?“ ptá se táta s úsměvem.

Možná ano, ale nejdřív si musím celý dnešek srovnat v hlavě… tolik nových informací…

„Pořád se s tím nemůžu smířit,“ přiznám po pravdě a podepřu si hlavu dlaní. „Nechme to na ráno,“ zaprosím.

Táta vypadá zamyšleně.

„Dobře, Álo. Popovídáme si až zítra,“ zakončí náš rozhovor a dál si mě nevšímá.

Celý zbytek cesty se koukám z postranního okýnka ven. Už je tma a začíná pršet. Trvá hrozně dlouho, než dojedeme domů.

Ve svém pokoji si jen svléknu šaty a zalehnu do postele. Okamžitě usnu.



Tak to byla katastrofa. A požár...! Ashar už na Kevanových večírcích zažil ledasco, ale tohle rozhodně ještě ne.

Ashar vyčerpaně padl na své lůžko. Chudák Alena, nejspíš ji takové množství nových zjištění o jejím životě naprosto ohromilo. A informace o zkouškách ji evidentně dorazila. Sám věděl, jak moc nemá ráda učení do školy...

Jak by s ní dnešní situaci řešila Tina? Byla mnohem víc empatická než on. Lépe vnímala Aleniny pocity. Dokázala se na ni lépe naladit. Jeho kolikrát ani nenapadlo, co všechno jejich dceru vlastně trápí... Navíc Tina uměla mluvit tak přesvědčivě, když chtěla...

Všechno Aleně objasní. Možná mohl začít už dnes, ale necítil se na to. Ani ona, zahltily ji dojmy z novinek, jež se během dne dozvěděla... Zítra se pustí do vysvětlování. Jenže čím začít? Napadalo ho tolik informací, které by si přál jí předat...

Snad Ála přijme celou pravdu o čarodějnictví... Možná měl Kevan pravdu – potřebuje čas...

Když vyšla z toho altánu, vypadala už trochu veseleji. Byla tam s Arisem. Milý kluk… Ashar už ho při několika příležitostech viděl, ale vlastně ho pořádně neznal.

Neklidně se převalil na posteli. Dnešní večírek přinesl obrovské překvapení i jemu.

2

Víkend



Druhý den se mátožně probudím z nádherného snu. Ani pořádně nevím, o čem byl, ale zanechal ve mně příjemný pocit. Chvíli mi trvá, než rozlepím oči. Když se mi to podaří, zdá se mi, že pořád sním. Sklání se nade mnou zářivě modrá kukadla. Usměji se na ně.

„Arisi, co tady děláš?“ vydechnu ještě rozespale.

„Aleno, vstávej,“ promluví známým hlasem a mně dojde, kdo se tu doopravdy objevil. „Už je skoro deset.“

„Ale tati… vždyť je sobota,“ brouknu, otočím se na druhý bok a snažím se znovu ponořit do říše snů. Třeba se mi vrátí ten, co se mi zdál teď nad ránem…

„Povím ti pár věcí o magii, chceš?“ usměje se táta.

Páni, on ví, jak na mě. Ačkoli mě neuvěřitelně štve, že mi vlastně celou dobu tajil pravdu, touha pochopit ten včerejší chaos a všechno s ním spojené je silnější…

Zvědavě se na něj podívám. Myslí svá slova vážně…! Opravdu mi chce něco vysvětlit. Kvůli tomu snad i vylezu z postele.

„Tak dobře,“ souhlasím. Posadím se a přihrnu si k hrudníku peřinu. „Jenom se převlíknu.“

„Počkám dole,“ přijme táta mou poznámku a opouští můj pokoj.

„Už jsem tady, povídej,“ vydechnu, když vlétnu o pár minut později do kuchyně. Tam totiž táta chystá snídani. Právě dovařil

vodu. Sobě dělá kafe, já se musím spokojit s ovocným čajem. Oba hrníčky postaví na podnos a odnese do jídelny. Následuji ho. Všimnu si, že na stole už leží rohlíky s mou oblíbenou jahodovou marmeládou.

Posadíme se. Táta usrkne kávu a začne:

„Moc mě mrzí, Álo, že jsem ti nepověděl pravdu už dřív. Víš, chtěl jsem, abys vyrostla normálně – bez magie, jako úplně obyčejná holka, co si hraje na pískovišti a nemusí si dávat pozor na prozrazení… prostě abys měla hezké dětství bez komplikací," ospravedlňuje se.

„Tati, ale já už dávno na pískoviště nechodím," oponuji. „Je mi šestnáct. Měl jsi mi o tom říct dřív…! Proč jsi mi všechno tajil?" zajímám se.

„Myslel jsem, že tě ochráním," pronese táta nešťastně a pokřiví rty. „Asi jsem se rozhodl špatně, promiň… ale teď vše doženeme," pousměje se.

Zašklebím se. Zdá se mi, že ty omluvy myslí vážně. Nejspíš své chyby upřímně lituje. A přiznává ji, což mě natolik ohromí, že ani neprotestuji. Už včera dělal to samé. Měla bych mu tedy odpustit? Možná ano…

„Původně jsem ti chtěl prozradit pravdu až za dva roky, až ti bude osmnáct. Ale protože nás stále ubývá, Kevan rozhodl, že začneme s tvým výcvikem už teď. Ačkoli by bylo lepší, kdybys ho nechala ti všechno vysvětlit už včera," podívá se na mě pronikavým pohledem. „Slíbil jsem mu, že ti všechno povím já sám."

Zastydím se. Možná jsem svou včerejší reakci opravdu přehnala. Jenže… takové věci si člověk uvědomí až zpětně. Jak včera tvrdil Aris – asi jsem prostě taková *bezprostřední...*

„Tati, a seš si jistý, že se mi včera v autě opravdu projevila telepatie? Nespletl ses?" zeptám se a loknu si svého čaje.

Sice by se mi líbilo umět čarovat, ale… nemůžu se zbavit pocitu, že se mi to všechno jen zdá. Magie že by reálně existovala…?

Jak absurdní…! Pokouším se však celému tomu konceptu být aspoň trochu otevřená.

„Neboj se, Álo," mrkne na mě. „Poznám telepatii. Čarodějné schopnosti se objevují zhruba ve tvém věku, u někoho i maličko dřív nebo později. U každého se mírně liší, v kolika letech začne čarovat," povídá.

Kývnu a všimnu si, jak tátovou tváří přelétne úsměv. Určitě ho těší, jak alespoň beru v potaz, že by se jeho vyprávění mohlo zakládat na pravdě.

„Vůbec jsem nevěděla, co se děje," přiznám se, když si na ten zážitek z auta vzpomenu.

„Chápu," prohlásí táta ohleduplně. „Ale brzy se naučíš telepatii ovládat. Je to docela užitečná schopnost, hodně rozšířená mezi čaroději. Vlastně jí disponuje naprostá většina z nás," prohlásí. „Budeš moct vnímat myšlenky a pocity druhé osoby a předávat jim svoje vlastní. Ne pořád, jen když zrovna budeš tu schopnost používat," vysvětluje.

„Ale jak?" rozhodím rukama zmateně.

„Pomůžu ti, neboj," usměje se táta. Rozpačitě se zašklebím. Jsem tedy zvědavá… „Nejlépe ti to ze začátku půjde, pokud budeš buď naprosto uvolněná, nebo v emocích, neovládat se," objasňuje. „Později přijdeš na způsob, jak svoje schopnosti užívat i za normálních okolností," prohlásí.

Trochu mě zamrazí, protože všechno z jeho vyprávění do sebe zapadá… Měla jsem takový vztek na tátu, že nejdeme na pizzu… a najednou bum! Telepatie. Připadám si, jako bych snila.

„A jaké schopnosti máš ty, tati?" zeptám se zvědavě. „Jsi přece taky čaroděj, ne? Stejně jako všichni ti lidi u Kevana, že jo?" ujišťuju se.

Možná bych akceptovala, že někdo skutečně dokáže ovládat magii… ale zrovna můj táta? Obyčejný učitel? Moc se mi tomu nechce věřit…!

„Ano, všichni, co jsme tam včera byli, jsme čarodějové," praví táta s úsměvem a pokračuje: „Vlastně můžeš mít jakoukoli schopnost, ale většina z nás dokáže perfektně ovládat jen jednu, dvě nebo tři, ve vzácnějších případech čtyři. Ale k tomu dochází opravdu jen vzácně," vysvětluje. „Největší předpoklady máš ke schopnostem, které souvisí s živlem tvého znamení podle astrologie. Třeba já jsem se narodil v Panně, jak jistě víš. To je zemské znamení –"

„Takže umíš vyvolat zemětřesení?" skočím mu bez varování do jeho výkladu.

„Teoreticky ano, ale nic takového po mně nechtěj," odvětí s úsměvem. „Schopnost, kterou používám, je zhmotňování nepříliš velkých věcí nebo i zvířat. A taky tu telepatii," dodá.

Jeho slova zní docela zajímavě.

„A moje schopnosti by mohly být jaké?" vyptávám se.

„Jsi Beran, takže ohnivé," prohlásí a mě trochu zamrazí. Ten požár včera u Kevana…! Způsobila jsem ho doopravdy já? Aris už tuhle možnost zmiňoval, jenže… táta by byl určitě naštvaný, kdyby zjistil, že jsem tomu jeho známému podpálila dům…! Sice neúmyslně, ale i tak! „Myslím, že včera jsi viděla, že opravdu budeš mít něco společného s ohněm," povídá táta s lehkým úsměvem.

„Ty si fakt myslíš, že jsem ty záclony zapálila já?" vypísknu ohromeně. On tedy ví… a nevadí mu to?

Táta přisvědčí.

„Ano. A neboj se, Álo, nikdo se na tebe nezlobí," uklidňuje mě. „Všichni vědí, jak dlouho trvá naučit se magii ovládat. Od začínající čarodějky nic takového ani nelze čekat," chlácholí mě dál. „Navíc ohnivé schopnosti mají vlastní temperament a pracuje se s nimi o trochu hůř než se schopnostmi jiných živlů," podotkne zamyšleně.

Bezva, pomyslím si. Já si umím vybrat.

„Předveď mi nějaké kouzlo, tati," požádám ho a ukousnu si další sousto rohlíku s džemem.

Táta se usměje.

„Tušil jsem, že něco budeš chtít vidět."

No aby ne. I když se trošku obávám toho, co doopravdy spatřím. Co když to nebude jen trik? Dokážu se pak smířit s jeho pravdou, o níž mě tu celou dobu tak urputně přesvědčuje? Vlastně si myslím, že ano…

„Zhmotni mi tu třeba…" přemýšlím, co by mu mohlo dát trochu zabrat. „Ty náušnice, které jsem zapomněla před třemi roky v hotelu u moře."

Táta se podiví, ale vyhoví. Na chviličku zavře oči a na stole se vedle jeho talíře objeví mé dávno ztracené náušnice s růžovým kamínkem. Užasle mu poděkuji. Na jednu stranu jsem ráda, že se mu zhmotnění povedlo, ale teď už mi opravdu nezbyly žádné výmluvy nebo reálné pochybnosti. Táta má pravdu. Asi budu opravdu muset začít v magii věřit…

„Pověz mi ještě, proč se používají ta jiná jména," požádám ho. Stále nevím, jestli si na Lenolim zvyknu. A táta že je Ashar…

„Pod čarodějnickým jménem nás znají ostatní čarodějové," začne táta. „Ber ho jako takovou přezdívku. Já tě sice budu pořád oslovovat Aleno, ale pro zbytek společenství jsi Lenolim," vysvětluje mi.

„A ve škole jsem pořád Alena, že jo?" ujišťuji se.

„Samozřejmě," usměje se táta. „Tam zase nepoužívej přezdívku Lenolim. A nikomu prosím neříkej, že jsi čarodějka. Zákony společenství přísně zakazují prozrazení magie," klade mi na srdce.

„Neboj, nebudu," ujistím ho. Ale ne kvůli nějakým blbým zákonům – na ty kašlu. Jenže svěřit se o čarodějnictví ostatním spolužákům? Ještě by si o mně všichni mysleli, že jsem se zbláznila…! Už tak mě má v oblibě jen několik lidí…

Táta však má pravidla strašně rád a vidím, že Kevanovy příkazy jsou pro něj svaté.

„Dobře. Žijeme v utajení," prohlásí táta. „Ale nejsme osamělí – existují čarodějnická společenství a Kevan vede to naše. Jeho funkci se říká *abagashan*."

Podivím se nad tím zvláštním slovem.

„Proč?" zajímám se.

„V jednom starém jazyce to znamená *ten, který vede*," usměje se táta. „A jak jsem říkal, nemusíme se před ostatními lidmi úplně skrývat – můžeme se s nimi bavit, chodit do školy a pracovat, jen se nikdo nesmí dozvědět o magii a o skutečnosti, že máš nadpřirozené schopnosti. Tyhle záležitosti mohou znát pouze ostatní čarodějové. A ty poznáš rovnou pod jejich čarodějnickou přezdívkou," vysvětluje táta poněkud zamotaně. Ale chápu, co mi chce říct.

„Proč se vůbec používají ty přezdívky?" napadne mě.

Táta pokrčí rameny.

„Kdo ví. Každý má jinou teorii. Ale nejrozšířenější verze je ta, že dříve se čarodějové scházeli zahalení a volili si jiná jména, než ve skutečnosti měli, aby je pak nikdo nemohl poznat a obvinit z čarodějnictví. Dnes už je naštěstí jiná doba. Sice už si nezakrýváme tváře, ale druhá jména zůstala, asi z tradice," odhaduje.

Zní to jako rozumný důvod.

„Tak dobře," kývnu a dopiju svůj čaj. „Ještě něco bych měla vědět?" zajímám se.

„Nezajímá tě třeba, co ti chtěl Kevan včera říct o těch čarodějnických zkouškách?" zeptá se táta opatrně.

Už mě docela přesvědčil, aby se mi celé čarodějnictví začalo zamlouvat. Jen Kevan mi vážně nebyl sympatický… a zkoušky? O těch si stále myslím ty samé nelichotivé věci jako včera!

„Co?" zamračím se.

„Budeš je skládat na konci června," začne táta, zatímco má tvář se zakaboní. „Musíš prokázat své znalosti a schopnosti, aby ses mohla stát plnoprávnou členkou společenství. Nejsou jednoduché, ale ty jsi chytrá holka. Věřím, že jimi v pohodě projdeš. Jen budeme muset brzy začít s tvým tréninkem," prohlásí.

S každým slovem, které táta vypustí z úst, jsem bledší a bledší.

„Ale já o čarodějnictví vůbec nic nevím!" vyjeknu. Nadšení z nově objevených magických dovedností vystřídá stres. „Copak nemám dost šprtání do školy? Vždyť sám víš, kolik úkolů po nás profesoři chtějí! Myslela jsem, že kouzlení je spíš pro zábavu, a ne další učení!" vyšiluju.

Táta se ke mně nakloní.

„Álo, uklidni se. Spolu dokážeme cokoli. Úplně všechno tě naučím," hovoří konejšivým tónem a chytne mě přes stůl za ruku. „Musíš mi věřit. Zvládneš to." Pohled jeho modrých očí mě uklidňuje.

Rezignovaně vzdychnu.

„Když mi pomůžeš, tati…" pokrčím rameny.

„Samozřejmě," usměje se na mě.



Ashara potěšilo, jak ranní rozhovor s Alenou probíhal. Zajímaly ji informace o magii… Z Aleny se přece jen stane čarodějka… Tina by jistě byla nadšená. A Kevan může počítat s dalším členem společenství. Je to vlastně výhra pro všechny.

Sám si na tu novou situaci musel teprve zvyknout. Jeho malá holčička dospívá. A dokonce se jí už projevily dvě schopnosti. Rád jí se vším pomůže, cokoli bude potřebovat… Teď už není nutné nic skrývat.

Ale co on, jak se má? Nehodila by se mu také jeho pomoc? Ashar si povzdechl. Vždyť včera se téměř náhodou dozvěděl… stále na tu novinu musel myslet.

Ashar se odebral do kuchyně. Chtěl něco připravit. V hlavě se však nedokázal oprostit od jejích slov. Proč jen mu Hali neřekla pravdu už dávno?



Dnes mi táta dal volno. Asi pochopil, že musím nejdřív všechno vstřebat a přemýšlet. Stále mi přijde, že se mi zdá nějaký neuvěřitelně živý sen. Už poněkolikáté se štípnu do paže a pokaždé syknu bolestí. Je to skutečné.

Co se vlastně stalo s mým životem? Doteď byla moje největší starost písemka z němčiny nebo jak přesvědčit tátu, aby mě nechal přespat u kamarádek. A teď na mě táta hodí tyhle informace… a vlastně nejenom o mně, ale i o sobě. Celou tu dobu žil ještě jeden život, který přede mnou tajil… Co by tomu řekla máma?

Táta tvrdil, že taky byla čarodějka. Ale jaké schopnosti měla? Táty jsem se ani nestačila zeptat…

Oslovoval ji její čarodějnickou přezdívkou, Tina – tak podobnou jejímu jménu Kristýna, že mě nikdy ani nenapadlo, že by šlo o cokoli jiného než jen o zkratku.

A někdy jí také říkal *moje jiskřičko* – snad proto, že pracovala jako fotomodelka? Vlastně to mohlo být i pro její dlouhé, ohnivě rudé vlasy, na kterých si velmi zakládala. Nosila je vždy rozpuštěné a lidé se za ní kvůli nim otáčeli. Pamatuji se, jak mi jednou vyprávěla, že jsem ji za ně jako miminko ráda tahala. A teď, když jsem vyrostla, si své původně hnědé vlasy přebarvuji na její rudou. Táta mi tuhle změnu vizáže dovolil, ovšem kadeřnici si musím platit ze svého kapesného. Jenže táta na mně vůbec nešetří, takže mě takový výdaj příliš nevyčerpává.

Často přemýšlím, jak moc by byl můj život jiný, kdyby máma žila. Stýská se mi po ní. Dnes ráno by seděla s námi u snídaně. Nejedla bych rohlík s džemem, ale máminu bábovku. Třeba by

mi dovolila napít se z její bílé kávy. Kdyby se táta zlobil, políbila by ho na tvář a všechno by nám odpustil. Teď bychom spolu vařily oběd. Zpívala by si nebo bychom si povídaly. Třeba o klucích, o kamarádkách ze školy nebo teď i o čarodějnictví. Odpoledne bychom vyrazily do centra. Šly bychom do cukrárny na zmrzlinu. Možná by mi koupila i něco hezkého na sebe. A večer bychom si i s tátou pustili televizi, přitiskli se každý z jedné strany k mámě a všichni tři společně usnuli. Cítila bych se skvěle…

Na tváři se mi rozhostí infantilní úsměv a zasněný výraz. Uvědomím si, že se dívám na její portrét, který mám zvětšený v životní velikosti a pověšený na zdi ve svém pokoji. Je už deset let starý, nafotila ho pár týdnů před tím, než umřela… bylo jí třicet dva let.

Je na něm vyfocená od boků nahoru. Má hezkou, štíhlou postavu. Ruce si schovala v předních kapsách džín. Na pravém zápěstí se jí leskne náramek z červených kamínků. Nestojí k fotoaparátu přímo, je mírně natočená. Na sobě má bílý top s volnějším, zvlněným krátkým rukávem a s velkým, ale vkusným výstřihem. Dekolt jí zdobí i přívěsek s diamantem, který se hodí ke stejným náušnicím. Její dlouhé, ohnivě červené vlasy jsou mírně zvlněné. Má je rozverně rozhozené kolem oválného obličeje a vyfoukané do objemu. Do čela jí padá úzká patka. Pod pečlivě udržovaným obloučkem obočí se smějí její zelené oči. Ozdobila si je černými linkami a zelenými stíny. Špička úzkého nosu se mírně klene dopředu. Nevýrazně nalíčené rty tvoří široký, šťastný úsměv a odhalují bělostné zuby. Byla krásná.

Odvrátím se od máminy fotografie, protože jsem ucítila nepříjemné škubání ve rtech. Už dávno jsem se zařekla, že při vzpomínce na ni nebudu brečet, a teď své předsevzetí rozhodně nehodlám porušit.

Umřela příliš brzo. Táta říkal, že ji někdo přepadl a ona se neubránila. I teď mám kvůli tomu strach chodit v noci kamkoli

sama. Co se vlastně muselo stát… jestli uměla čarovat, proč nepoužila nějaké kouzlo nebo svou schopnost?

Tátu její smrt hrozně zlomila. Myslím, že se přes ni pořád nepřenesl. Nevím, jestli bych se ho na to měla vyptávat a otvírat mu staré rány. Přijde mi, že pro tátu musí být občas těžký i pohled na mě, dost se mámě fyzicky podobám. Mám tu samou barvu očí jako ona a podle různých fotografií i téměř stejný úsměv a mimiku. A vlasy si barvím podle jejích.

Můj zrak padne na školní tašku a uvědomím si, že bych se měla učit. Ale když jsem čarodějka, musím vůbec chodit do školy? Asi jo, zvlášť když je táta můj třídní. Nebo proč nemůžu začarovat úkoly, aby se samy udělaly? A co třeba aby mi učení prostě samo nalezlo do hlavy? Proč rovnou nezhypnotizovat učitele, ať mi dají samé jedničky? Až tohle povím Terce…!

Pak se zarazím. Terce nesmím říct ani slovo. Slíbila jsem to tátovi. Navíc by si myslela, že mi hráblo. Což já vlastně ani sama nevím… ale je škoda, že takovouhle novinu nemůžu probrat ani se svou nejlepší kamarádkou. Tolik věcí bych potřebovala říct nahlas a hlavně někomu, kdo mě vyslechne. Táta by moje starosti asi nepochopil.

A můžu jí aspoň povykládat o Arisovi? Nebude věřit, že jsem s ním strávila asi půl hodiny v tom altánku! Mám se o něm zmínit jako o kamarádovi, nebo o klukovi, co se mi líbí? Asi zvolím druhou možnost, co kdyby se jí taky líbil? Takhle bude vědět, že je pro ni tabu…

Z úvah mě vytrhne táta. Zaslechnu ho, jak mě volá z přízemí. Jdu za ním dolů.

Na stole v jídelně na mě čeká narozeninový dort. Jsou na něm dvě zapálené svíčky ve tvaru čísel. 16. Všimnu si, že vosk z jedničky už mírně kape. Dort zdobí moje oblíbené jahody a šlehačka.

„Teda tati," vydechnu uznale. Zdá se, že jde o jeho výtvor. Vím, že rád vaří. Od té doby, co jsme zůstali sami bez mámy, musel zastat i všechny činnosti v kuchyni. Ale i předtím prý s mámou připravovali jídla společně. „Povedl se ti," pochválím ho.

Táta se zatváří potěšeně.

„Mám pro tebe ještě dárek, ale zatím nedorazil," pronese trochu omluvně.

„Tys mi koupil ten mobil, co jsme spolu vybírali?" rozzářím se nadšeně. Táta kývne a já mu nadšením skočím do náruče. „Díky, tati, jsi nejlepší!" rozplývám se. „A nemůžeš mi ho tu zhmotnit, abych na něj nemusela čekat?" napadne mě.

„Takhle naše kouzla nefungujou, Álo," prohlásí táta s úsměvem. „Nesmím ten mobil nebo cokoli jiného vyčarovat z obchodu, to by byla krádež. Ani zhmotnit balík, který už mám objednaný – chyběl by v systému a hrozilo by odhalení magie," vysvětluje.

Mírně se zamračím.

„Aha… a nic čarodějnického pro mě nemáš?" vyptávám se dál a obrátím k němu pohled plný očekávání.

Táta se rozesměje.

„Myslíš kromě zjištění, že jsi čarodějka a už se ti projevily dvě nadpřirozené schopnosti?" prohlásí pobaveně. Vzpomenu si na Arise – taky něco takového říkal.

„A budu mít ještě nějakou další?" jsem zvědavá. Telepatie samotná by mi asi nestačila… a ten oheň – sama si pořád nejsem jistá, jestli jsem Kevanovy záclony opravdu zapálila já. Vlastně ani netuším jak…! Takže tenhle incident stále moc nepočítám jako projev své schopnosti…

„To nikdo neví," pokrčí táta tajemně rameny. „Álo, dočkej času. Pokud ano, určitě se brzy objeví," uklidňuje mě, když vidí můj rozmrzelý výraz. „Ale jak jsem říkal, dvě nebo tři schopnosti jsou takový standard. Já třeba mám dvě, stejně jako Tina…" uvažuje táta a odmlčí se.

Tohle mě zaujme. Musím využít té vzácné chvilky, kdy je ochotný se o ní bavit.

„A jaká kouzla dokázala dělat máma?“ vypálím okamžitě. Táta umí telepatii a zhmotňování, jak jsem se od něj už dozvěděla. Ale máma…?

Všimnu si, jak táta posmutní, když ji zmíním. Snaží se však své emoce přede mnou skrýt.

„Ovládala oheň,“ řekne dutým hlasem. „A telepatii, samozřejmě,“ dodá nostalgicky. Odkašle si. „Magie živlů je vzácná,“ pokračuje táta už klidně. „Většinou ji člověk zdědí po někom z rodičů. Takže si myslím, že o původu toho požáru u Kevana není pochyb,“ usměje se a mrkne na mě.

„Nevím,“ poznamenám. Jaká škoda, že mámě nepomohla její kouzla při tom přepadení, kdy umřela… „A ty schopnosti se teda dědí? Nebo jenom stačí mít rodiče čaroděje a nějaká schopnost se ti projeví? Ale co když někdo není z čarodějnické rodiny?“ nejsem k zastavení. Tolik věcí mě napadá.

Táta je potěšený, že se o čarodějnictví tak moc zajímám.

„Konkrétní schopnosti se mohou častěji objevovat v rodinách, ale není to pravidlem. Tohle spíš platí u magie živlů. Každý čaroděj, kterého znám, má alespoň jednoho rodiče, co ovládá kouzla. A ještě jsem neslyšel o nikom, kdo by neměl minimálně jednoho čarodějnického předka v přímé linii,“ zapřemýšlí táta. „Často je dokonce potřeba obou magických rodičů, aby se u dítěte schopnosti objevily. Pro fungování v rodině je i praktičtější, když jsou oba partneři čarodějové – nemusí pak před sebou nic skrývat a mají spoustu společných zážitků,“ míní táta. „Někdo řekne dětem pravdu už od malička, ale… víš, jak to bylo u nás,“ dodá mírně omluvně.

Pokřivím rty, nicméně nechci dál řešit jeho chybu a kazit si oslavu.

„A tys věděl, že máma měla ty schopnosti, když jsi ji poznal?“ vyptávám se zvědavě.

„Ano…“ zasní se táta. „Álo, sfoukni si svíčky, ať se ti vosk nerozteče po dortu. A něco si přej,“ pobídne mě s úsměvem na rtech.

Udělám, co mi poradil. Jen škoda, že se přání nevyplní – máma by tu seděla s námi.



Ashar chápal, že se Alena ptala na mámu. Jasně že o ni měla zájem. Ashar se však i po celé dekádě od její smrti při jakékoli zmínce o ní uzavíral a nechtěl se o ní bavit. S její ztrátou se nikdy pořádně nesmířil.

Během těch let si zjistil, co přesně se stalo a kdo byl za její konec zodpovědný. Ale sám věděl, že téměř není šance, aby s tím mohl cokoli reálně dělat. Jeho jiskřička náhle vyhasla… a žila už jen v jeho vzpomínkách.

Občas se zasnil a připomínal si ten skvělý pocit, který v její přítomnosti zakoušel. Jak byla nádherná. Co všechno spolu zažili. Neuvěřitelnou radost, kterou měl, když mu tehdy oznámila, že je těhotná. A ten okamžik, kdy ji poprvé spatřil s novorozenou Alenkou v náruči. Tak moc ho dělala šťastným…

Často myslel na ty krásné věci. Ty negativní si ani nepřál pamatovat. Už je téměř úplně vytěsnil.

Domluvil se s Alenou, že chce mít chvíli klidu. Zamkl své dveře v ložnici a vstoupil do astrální sféry. Potřeboval trénovat. Pomáhalo mu to vyčistit si hlavu, protože jeho trénink vyžadoval maximální soustředění. Převlékl se do pohodlného, sportovního oblečení a svázal si vlasy. Zhmotnil si své katany a pustil se do cvičení.

Bylo toho tolik, co chtěl zdokonalovat. Dnes se rozhodl pracovat na své technice. Hlídal si správné postavení nohou a držení ramen. Nejprve vzal jednu katanu a sekal jí do vzduchu. Začal pomalými, přesnými pohyby a pak se zrychloval. Postupně k tomu přidal i tu druhou.



Po oslavě mi táta potvrdil, že i jako čarodějka musím chodit do školy. Škoda… A ani z dělání úkolů se nevykroutím. Ach jo…!

Odpoledne se do nich tedy pustím. V překladovém cvičení z němčiny, se kterou začnu, objevím neznámé slovíčko. Nerozumím mu. Táty se nemůžu zeptat, protože tenhle jazyk neovládá. Navíc ho teď prý nemám rušit. Netuším, co provádí – asi se chtěl chvíli prospat, protože se zamkl v ložnici. Ve své knihovně v přízemí však má slovník, tak si ho jdu půjčit.

Najdu ho v horní poličce, skoro u stropu. Vezmu si židli, postavím se na ni a natahuji se pro knihu. Když už ji držím a vytáhnu, spadnou na mě ještě papírové desky a jejich obsah se vysype na podlahu.

Odložím slovník do jedné z nižších polic a jdu posbírat rozsypaná lejstra. Jsem ale zvědavá, co to je. Otočím první papír. Všimnu si na něm vytisknuté máminy fotky; té stejné, jako mám pověšenou v pokoji, jen je zmenšená a černobílá. Pod ní čtu obrovský novinový titulek:

TINA NALEZENA MRTVÁ!

Naprázdno polknu. Článek o mámině smrti? Dojde mi, že tohle nejspíš musí být čarodějnické noviny. Ale v rukou držím jen výstřižek textu s její fotkou. Nevidím nikde název toho plátku.

Naše společenství postihla další obrovská ztráta. Po řadě dosud nevyjasněných úmrtí našich členů na východním území, o kterých jsme vás informovali minulý týden, jsme se dnes dozvěděli další zdrcující zprávu. Tina zemřela.

Před časem byla abagashanem *poslána splnit důležitý, avšak velmi nebezpečný úkol, který se úzce dotýkal našeho boje proti Třem.*

„Kdybych věděl, jak to dopadne, nikdy bych ji pro tu misi nevybral," řekl Kevan. „Byla velmi schopná. Její smrt je pro nás obrovská ztráta."

Ashar, manžel zesnulé, s námi odmítl mluvit.

Poslední rozloučení se bude konat příští sobotu (15. 7. 1995) od 14 hodin ve Svatyni.

Chvíli na ten článek vytřeštěně zírám. Tak takhle to bylo. Nepřepadli ji, jak tvrdil táta. Zabili ji na nějaké misi. Na misi, na kterou ji poslal Kevan. Kevan… už od začátku mi přišel hrozně nesympatický. Ale teď… Nesnáším ho. Hajzla. Vzal mi mámu… a k tátovi se chová, jako by se vůbec nic nestalo…!

Proč pro něj táta pořád pracuje? On snad tu souvislost nevidí? Jak se na něj může jenom podívat, po tom, co nám provedl? Bože, kde to žiju? Co je tohle za šílený svět…?

Musím něco udělat. Musím… Pomstím ji. Taková ohavnost Kevanovi nesmí projít…!

Ten den jsem ho začala nenávidět. Přísahala jsem, že se postarám o pořádnou odplatu.

Po zbytek večera moc nemluvím a tvářím se zamyšleně. Táta můj stav nejspíš připisuje našemu dopolednímu rozhovoru – domnívá se, že mě trápí čarodějnictví. Chce si se mnou povídat, ale reaguji dost úsečně, případně jen „hm…", tak svých snah brzy zanechá.

V těch jeho deskách v knihovně už nic dalšího o mámě nebylo. Našla jsem tam jen tátovy nudné dokumenty. Nic o tom úkolu, při kterém přišla o život, ani o Kevanovi. Táty se přímo ptát nechci. Budu muset na všechno přijít sama…!

Ve večeři se jen nimrám a jdu si brzo lehnout.



Ashar se v noci ještě jednou vypravil do astrální sféry, dokončit svůj trénink. Musel cvičit často. Vložil do učení se bojovému umění hodně úsilí už dřív a těšilo ho, že se mu jeho dřina vyplácí. Již na nejedné misi mu dovednost s katanou zachránila kůži. Černokněžničtí poskoci proti jejímu ostří neměli šanci.

Procvičoval si i svou schopnost zhmotňování a další kouzla. Věděl, že se mu toto zdokonalování velmi hodí. Navíc tím i jeho schopnost sílila – při častém používání se zvyšovala její moc. Naopak pokud by ji netrénoval, zakrněla by a časem úplně vymizela… což Ashar nehodlal dopustit. Bylo to vlastně podobné jako jeho zručnost s katanou. Na obojí se musel často spoléhat. Jeho život na tom závisel.

Po několika hodinách se ale potřeboval vrátit a oddat se zasloužênému spánku.



Ráno ještě v noční košili slezu do přízemí ze svého pokoje v prvním patře a narazím na tátu v obýváku.

„Co bys řekla dopolední lekci čarodějnictví?“ uvítá mě milým hlasem do nového dne. Odloží noviny a sundá si z nosu obdélníkové brýle na čtení s výraznými černými obroučkami.

„To radši ani nechtěj vědět,“ zívnu. V noci jsem se moc nevyspala; pronásledovala mě slova z novinového článku z tátovy knihovny. Chtěla jsem ten výstřižek spálit, a když jsem doběhla do kuchyně pro sirky, uviděla jsem tam Kevana, jak škrtí mámu. Křičela jsem na něj, ať ji nechá být, ale on se jen ďábelsky smál. Probudila jsem se celá zpocená.

Táta ukáže na stůl před sebe, kde se zničehonic objeví obrovská kniha v kožených deskách. Poplašeně sebou trhnu.

„Co to bylo?“ vyjeknu.

„Zhmotňování," prohlásí táta prostě, jako by šlo o úplně obyčejný jev.

„Aha," vydechnu. Stále ještě jsem si na kouzla úplně nezvykla. Ale už na magii začínám doopravdy věřit. A mohlo by být docela zajímavé umět čarovat…

Táta mě ještě nechá probrat se a převléknout. A hned po snídani vlítneme na slibovanou lekci. Otevře tu knihu, kterou zhmotnil – jsou v ní popsané jednotlivé schopnosti a způsoby, jak poznám, že k nim mám předpoklady. Prý proto, abych zjistila, jestli se mi třeba ještě nějaká další neprojeví.

Některé schopnosti sice znějí dobře, avšak moc si neumím představit, že bych třeba uměla mrazit vodu nebo se měnila na zvíře. Asi by to byla zábava, ale hodila by se taková dovednost k něčemu…? Jako opravdu užitečná se mi jeví jasnozřivost. Nebo umění být neviditelná, nicméně táta říkal, že tahle schopnost je extrémně vzácná a ještě nepotkal nikoho, kdo by ji ovládal. Pak by se mi ještě líbilo umět se přenést na jiné místo – něco jako teleport.

Mám však ještě učení do školy, a tak mě táta po chvíli nechá odejít nahoru do pokoje a vrhnout se na úkoly. Začnu matikou, protože jsme dostali haldu příkladů. Jako bychom neměli o víkendu co lepšího na práci. Sotva se mi podaří pochopit zadání toho prvního, když tu se najednou ozve domovní zvonek.

Nejdřív se mi nechce řešit, kdo k nám vlastně jde. Žádnou návštěvu nečekám a náhodné kolemjdoucí určitě vyřídí táta – zůstal přece dole v přízemí. Pak mě ale přemůže zvědavost. Vstanu ze židle u svého pracovního stolu a vykouknu z okna, jakého hosta nám sem vítr zavál…

A musím se přidržet parapetu, abych překvapením nespadla. Vždyť je to Aris! On si fakt zapamatoval moji adresu…! Určitě přišel za mnou, jak mi v tom altánku slíbil! Rychle, musím si najít něco hezkého na sebe a upravit se.



Aris stiskl zvonek se jmenovkou Dvorský. Byl připevněn u branky pozemku, kde stál světlý dvoupatrový dům. Vypadal o trochu lépe než ostatní budovy v ulici téhle vilové čtvrti. Mohl se pyšnit krásnou novou střechou a udržovanou zahradou, kterou lemoval tmavý, nízký plot z dřevěných planěk.

Aris byl poněkud nervózní. Ani netušil, jestli zastihne Lenolim doma. Ale musel to zkusit. Od pátku na ni myslel. Litoval, že ji v tom altánu nepožádal o telefonní číslo.

Chvíli nikdo na jeho zvonění nereagoval. Až pak, když už skoro chtěl vzdát čekání, si všiml otevírajících se domovních dveří. Stál tam Ashar.

„Arisi…“ vydechl. Jeho tvář vystřídala hned několik emocí. Radost, smutek, překvapení… Aris si i na dálku všiml, jak je Ashar zaražený. Nejspíš ho tu nečekal.

„Dobrý den,“ pozdravil ho Aris slušně. „Přišel jsem za Lenolim. Je doma?“ otázal se.

„Ahoj Arisi,“ odpověděl Ashar, stále v šoku.

Mladý čaroděj se mírně zalekl. Nemohl se zbavit dojmu, že musel Ashara něčím neuvěřitelně zaskočit – nicméně netušil, čím. Vadí mu snad, že chce vzít Lenolim ven? Je Ashar jeden z těch příliš ochranitelských otců, co svoje dcery hlídají jako oko v hlavě?

„Jistěže je Alena doma,“ vzpamatoval se Ashar a jeho rty se zvlnily v nepatrný úsměv. „Pojď dál,“ pozval ho a pustil mu bzučák od branky.

Aris váhavě vzal za kliku a otevřel. Dovnitř ale nevkročil.

„Myslel jsem, že s ní půjdu někam jinam,“ začal vysvětlovat. Nepředstavoval si dnešní schůzku jako seznamování se s jejím tátou. Toužil spíš lépe poznat ji.

Asharův výraz viditelně posmutněl. Arise napadlo, že ji snad s ním nechce nikam pustit…? Pak se však Ashar otočil zpátky do domu.

„Aleno, máš tu návštěvu!“ křikl Ashar dovnitř. Aris zaslechl, že mu odpověděla, nedokázal však rozlišit, co přesně. „Hned tu bude,“ přetlumočil mu Ashar její slova. A znovu se na něj usmál.

Aris pokýval hlavou a dál čekal u branky. Ashar se přiblížil směrem k němu.

„Jsem rád, že se s ní chceš přátelit, Arisi,“ řekl a podíval se mu zpříma do očí.

Aris nervózně polkl.

„Jo… jasně,“ pokýval hlavou. Necítil se úplně příjemně. Ashar vypadal velmi zamyšleně. Jako by mu chtěl říct ještě něco dalšího, ale nakonec se k tomu nedostal. Ve vstupních dveřích se objevila Lenolim.



Aris stojí u pootevřené branky na ulici. Je tam s ním táta. O čem si tak asi povídají?

Nalíčená a v nových legínách a krásném tričku, které však není vidět pod stylovou mikinou, k nim zamířím. I Arisovi to dnes opravdu sluší. Černé džíny a bílá bunda s černým pruhem zvýrazňují jeho sportovní postavu. Tmavé kudrny má trochu rozlítané, protože venku mírně fouká jarní vítr.

„Čau Arisi,“ usměju se na něj zářivě a zamávám. On můj pozdrav a radostný výraz tváře opětuje, zatímco táta vypadá poněkud zmateně.

„To je hezké, Álo, že sis takhle rychle našla čarodějnického kamaráda,“ prohlásí táta nakonec.

Protočím oči, ale tak, aby si toho táta nevšiml. Ohledně Arise možná přemýšlím trochu jinak… jenže před tátou se mi nechce nic přiznat.

„Jasně, tati,“ zakřením se na něj. „Tak zatím,“ rozloučím se s ním a přidám se k Arisovi.

„Vrať se nějak rozumně, Aleno!“ nezapomene mi táta připomenout. Docela se divím, že mě jen tak pustí ven s cizím klukem. Nikdy předtím nic takového neudělal… Jsem natolik překvapená, že jen kývnu a ani mu neodpovím drzou poznámkou.

Brzy se už naštěstí ztratíme na ulici mezi parkujícími auty. Aris má rychlejší chůzi než já, tak musím trochu přidat. Ale když se dostaneme dál od našeho domu, mírně zpomalí, abych mu lépe stačila.

„Nečekala jsem, že přijdeš už dneska,“ řeknu zadýchaně, když zajdeme za roh.

„Nachystala bys oslavu?“ směje se Aris.

„Jasně, vyrobili bychom s tátou transparenty a natáhli červený koberec až na chodník,“ odpovím pohotově.

„Tohle já nepotřebuju,“ brání se Aris a kření se. „Ale je to hezkej nápad.“

Ještě chvíli se bavíme tím, že si představujeme tátu s párty kloboučkem.

Aris mi pak vypráví o své schopnosti a předvádí mi ji. Telekineticky pohybuje nejdřív kamínky z chodníku, pak mými vlasy a splétá je do šílených tvarů. Sice nemám zrcátko, ale vidím se v oknech zaparkovaných aut. Musím mu hodně vyhrožovat, ať toho nechá, protože se pořád jen směje. Nakonec mě poslechne.

„Chceš trochu potrénovat svoje schopnosti?“ zeptá se po chvíli.

„Možná,“ pousměju se a vzhlédnu k němu.

Aris se taky zazubí a podívá se mi do očí. Jeho modrá kukadla mi vypalují díru do mozku a přistihnu se, že jsem úplně mimo.

„Pojď zkusit telepatii,“ navrhne Aris. „Třeba tě naučím trochu magie,“ zakření se.

To by se mi líbilo. Od pátečního večera jsem už telepatii znovu nezažila. Takže si přestávám být jistá, že bych tu schopnost opravdu měla… asi by se mi zase projevila, nebo ne? Věděla bych

třeba, co si myslí táta…? S nikým jiným jsem vlastně celý včerejšek nemluvila.

„Tak dobře," souhlasím. Těší mě, že se o tomhle tématu mám s kým bavit a třeba i něco vyzkoušet. Tedy kromě táty samozřejmě.

Původně jsme se s Arisem usadili v parku, ale tam nás neustále rušil okolní svět. Aris řekl, že bychom potřebovali co největší klid, a ten tam rozhodně nebyl.

Rozptylovali nás vrkající holubi… rodinky, procházející se v hezkém počasí po parku s malými dětmi, které neustále radostně pokřikovaly… manažer v obleku, jenž přecházel sem a tam a řešil po telefonu nějaký veledůležitý problém… studenti, co se navzájem zkoušeli z látky na příští test… milenci na dece blízko naší lavičky si šeptali, smáli se nebo se líbali a my slyšeli mlaskání… dvě stařenky na lavičce od nás vpravo řešily počasí, recepty a sousedky… a chrápání bezdomovce, spícího opodál.

Běžně mi tohle vůbec nevadí, naopak – občas ráda sedím v parku a sleduju život kolem sebe. Ale když chce člověk cvičit telepatii, docela to ruší. A tak, i když jsem původně chtěla zůstat venku, se musíme odebrat k nám domů. Nadšená z té změny nejsem – doufala jsem totiž, že potkáme některou ze spolužaček ze třídy. Chci, aby mi záviděly tak hezkého kluka…! Ale co naplat, zamíříme zpátky k nám.



Ashar byl z toho nečekaného zážitku vykolejený. Sice Hali slíbil, že počká, jenže… potřeboval mu povědět pravdu. Dlouho ve své pracovně přemýšlel. Na tenhle rozhovor se musel psychicky připravit. Jak má o něčem takovém vůbec začít? Když si konečně nachystal, co řekne, povzdechl si. Nebude to lehká konverzace. Ale stejně tu teď už není…

Zaslechl bouchnutí domovních dveří a jejich hlasy. Alena se vrátila i s Arisem.



Tátu jsem při příchodu domů vůbec nepotkala, pravděpodobně něco kutil v pracovně. Nechtěla jsem ho vyrušovat, a proto jsme s Arisem zamířili rovnou do mého království nahoře v patře. Stáhnu z postele peřiny a prostěradlo, abychom se na ni mohli pohodlně usadit. Aris si zaujatě prohlíží místnost.

Můj pokoj je docela velký. Ze dvou stran propouští obrovská okna spoustu denního světla. Na další stěně visí portrét mámy a o kousek dál zabírá prostor velká šatní skříň se zrcadlem. U čtvrté stěny mám postel a nad ní visí pár obrázků z mých oblíbených filmů. Pod okny stojí několik květin, malá palma a pracovní stůl. Na něm leží malé rádio a několik knih, papírů a časopisů. Teď nově tam přibyla i váza s růží od někoho ze spolužáků. Na zemi vedle postele se rozvaluje hromada oblečení a dalšího nepořádku, který jsem nestihla uklidit.

Chvíli čekám, kdy se mi Aris bude věnovat, ale když se k tomu nemá, šťouchnu do něj.

„Promiň, Lenolim," usměje se. Jeho zářivě modré oči se mi zase snaží dostat pod kůži a já radši obrátím pohled jinam.

„Tak začneme," navrhnu, mírně nervózně. Aris kývne.

„Dobře. Je důležitý, abys byla uvolněná," praví s úsměvem. „Telepatie se nedá provádět jen tak," začne vysvětlovat, jenže ho přeruším.

„Když jsem v pátek v autě cítila tátovy pocity, tak jsem se předtím nijak extra neuvolňovala," namítnu.

„Kdybys mě nechala domluvit, bylo by to jednodušší," řekne a já sklopím oči. Nechtěla jsem mu skákat do řeči… Aris na mě ještě chvíli zkoumavě hledí, když vtom prohlásí: „Nejlepší bude začít s očním kontaktem."

„Prosím?" nechápu.

„Budeš se mi dívat do očí a pokusíš se mi předat nějakou myšlenku nebo pocit," povídá s úsměvem.

„Fajn," souhlasím. Posunu se tak, abych na něj dobře viděla, a pohlédnu mu do očí. V tom okamžiku mi začne cukat v koutcích a pak se rozřehtám na celé kolo.

„Ne, ne, ne… nejdřív zavři oči a uvolni se," radí mi, když se uklidním. Přiblížím řasy k sobě. „Představ si, jak se ti každej sval v těle uvolňuje… pomalu… zhluboka dýchej. Mysli jen na svůj dech. Prostupuje celou tvou bytostí… nesměj se!" okřikne mě, když pokřivím rty při slově bytost. Ale já nejsem k zastavení. „Takhle se nedá pracovat…" stěžuje si Aris.

„Promiň," chichotám se, ale po pár vteřinách opět zvážním a zavřu oči.

„Dobře. Uvolni se… zhluboka dýchej…" pobízí mě. Chvíli mě nechá soustředěně sledovat můj hlasitý dech. „Teď otevři oči," řekne konečně.

Poslechnu ho a podívám se do jeho nebesky blankytných kukadel. Znovu zakouším ten pocit, jako kdyby se mě snažil propálit pronikavým pohledem.

Chvíli jen tak sedíme a díváme se z očí do očí. Pak mě ovládne dojem, že slyším jeho hlas ve své hlavě. Snažím se mu porozumět, avšak vůbec se mi to nedaří. Vnímám jeho slova, ale přijde mi, jako kdyby na mě mluvil cizím jazykem…

Pokouším se mu telepaticky říct, že mu nerozumím, jenže pak mě napadne, že bych mu potom určitě připadala ještě nemožnější než teď. Zdá se však, že Aris mou myšlenku ucítil, protože z jeho strany mi přicházejí povzbudivé emoce. Usměji se a s větší odvahou se pouštím do složitého úkolu – poslat mu něco svého.

Soustředím se na něj, pokouším se proniknout do jeho mysli přes ty uhrančivé modré oči; chci se s ním mentálně spojit, cítit jeho myšlenky…

Brzy se mi to podaří, jsem si jistá…! Když tu se náhle rozletí dveře a na prahu stojí táta. Já i Aris sebou trhneme, protože

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Lenolim*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.